

казва: „Моятъ господарь е отличенъ човѣкъ — филантропъ е, чете Библията, отличенъ проповѣдникъ е.“ Кокошката проповѣдва на другитѣ кокошки, „Той не е като другитѣ.“ Но единъ день този проповѣдникъ хване кокошката — тя крѣче, а другитѣ кокошки казватъ: „И тамъ крѣчатъ.“ Питамъ тогава: ако и вашитѣ кокошки въ курницитѣ крѣчатъ, ученици ли сте? То сте обикновени хора. Когато прѣстанатъ кокошкитѣ да крѣчатъ и агънцата да блѣятъ и плачатъ, само тогава ще ви считамъ за необикновени хора. А щомъ плачатъ и крѣчатъ. — „Ама тѣй . . . инакъ.“ Разбирамъ. . . крѣчене да нѣма, пѣние да има. Тази кокошка да каже: „Слава Богу, досега толкова врѣме съмъ живѣла при този човѣкъ и нито едно перце не е паднало отъ гърба ми, слава Богу, братски живѣемъ. Перо не падна отъ гърба ми!“ Тия кокошки сж символи, ще ги знаете.

И тѣй, „ще вложa законитѣ си въ сърцата имъ, и ще ги напиша въ умоветѣ имъ.“ Сега ще ви приведа единъ примѣръ да ви изясня малко това. Този примѣръ го привеждамъ за обикновенитѣ хора. Понеже мисълта е натегната. Неразбранъ е животътъ, за тѣхъ — едно развлѣчение, а за ученицитѣ, ще видимъ, дали ще погледнатъ въ ржкава си. Искамъ да дамъ врѣме, за да ги биемъ: който не знае, ще почне да гледа въ ржкава си. Хубаво, ние, макаръ че по нѣкой нѣтъ да не виждаме, ала все пакъ виждаме. Който гледа въ ржкава, ние знаемъ.

Туй е въ първата епоха, прѣзъ врѣме на римската империя, въ едно царство въ Мала-Азия, нѣкой светия се е подвизавалъ: 20 години живѣлъ като отшелникъ, самотенъ. Искалъ да има нѣкое видѣние: да му се изяви Христосъ. Хора отивали при него. Христосъ не се явявалъ. Молилъ се той: „Господи, яви ми се или по единъ, или по другъ начинъ, искамъ да те видя. Молилъ се, плакалъ; молилъ се, плакалъ. И така въ плача си се върналъ въ колибата си и казалъ: „Работихъ 20 го-